

JAVIER ECHEVERRÍA

TELEPOLIS

LES CASES
TENDIRAN
A SER EL LLOC DE
TREBALL
I LES CIUTATS
EL LLOC DE
DISTENSIÓ

HOUSES WILL TEND TO BE THE WORK PLACE AND CITIES
THE PLACE FOR
RELAXATION

This article is an abridged version of the lecture "Technology and domestic cosmopolitanism", presented by the author in relation to the theme "Habitations" in the *Debate de Barcelona*, held in June 1995 as a preparation for the XIX Congress of the UIA, Barcelona 96.

Aquest article és una versió reduïda de la ponència "Tecnologia i cosmopolitisme domèstic", presentada per l'autor entorn del tema "Habitacions" en el *Debat de Barcelona*, celebrat el juny de 1995 com a preparació del XIX Congrés de la UIA, Barcelona 96.

Domestic life in Telepolis, the global city

1. FROM METROPOLIS TO TELEPOLIS, VIA THE HOME

The agglomerations of millions of people in specific urban settings have brought about radical changes in social life in the course of the twentieth century: think, for instance, of the intricate transport networks for people and goods (trains, cars, lorries, buses, undergrounds), of dormitory towns, of skyscrapers, of industrial belts, of commuting, in traffic jams, in noise and pollution. Cities have profoundly upset their urban structure to find space for this vast flow of human interactions. As we can still see metropolises from aeroplanes, as well as use various representations of urban nuclei (plans, maps, photographs), we are able to form a certain image of them.

But how could we imagine the global stadium which watched the Barcelona Olympics, or the watch tower from which we thousands of millions of television viewers witnessed the Gulf War? Which sports ground, which battle field were those television spaces? How should we imagine the flow of money which circulates daily around automated bank networks? What should we think of the electronic messages of all kinds which course around telematic networks like Internet? Let us give the name Telepolis (global city, distance city) to this new form of social interaction which has been developing at the end of the twentieth century and which is tending to expand right across the planet. It is not a question of a mere information or communication society: we are standing before a transformation of greater significance. This new social form is profoundly changing basic components of social life: production, work, commerce, money, writing, body image, the notion of territory and memory, not to mention politics, science and culture. Most of all, it is changing the economic and social structure of the planet, bursting out of the territorial limits of cities and classical states, and tending to generate a new form of global organization which it is convenient, for many reasons, to think of in terms of city.

The name "Telepolis" draws the line between the classical forms of social organization (families, ethnic groups, peoples, nations, states, etc.) founded on territory, neighbourhood and proximity between human beings, and the new city, in which human interrelations are established between citizens at a distance from each other. Telepolis is a deterritorialized city and its basic structure is the network of individuals (or the network of groups of individuals, repeated as necessary to generate an entire social organization) which links together points which are geographically scattered yet joined by technology. This new city is superposed on villages, cities and metropolises, without physically destroying them. Nonetheless, the future of classical forms of coexistence and neighbourhood among human beings depends increasingly on their greater or lesser adaptability to the new form of social organization. Telepolis is not positioned on the ground, though

La vida domèstica a Telèpoli, la ciutat global

1. DE LES METRÒPOLIS A LA TELÈPOLI, PASSANT PER CASA

Les aglomeracions de milions de persones en entorns urbans concrets han generat canvis radicals en la vida social al llarg del segle XX: pensem, per exemple, en les intricades xarxes de transport de persones i de mercaderies (trens, automòbils, camions, autobusos, metros), en les ciutats-dormitori, en els gratacels, en els cinturons industrials, en els desplaçaments quotidians, en els embussos, en el soroll i en la contaminació.

Les ciutats han trastornat profundament la seva estructura urbanística per donar cabuda a aquest immens flux d'interaccions humanes. Com que encara podem contemplar les metròpolis des dels avions, com també emprar diverses representacions dels nuclis urbans (plànols, mapes, fotografies), ens resulta possible tenir-ne una certa imatge.

¿Com podríem imaginar, en canvi, l'estadi global que va contemplar els Jocs Olímpics de Barcelona o la talaia des de la qual milers de milions de telespectadors vam assistir a la guerra del golf Pèrsic? ¿Quin recinte esportiu i quin camp de batalla eren aquests espais televisius?

¿Com podem representar-nos el flux de diners que circula quotidianament per les xarxes bancàries automatitzades?

¿Què hem de pensar dels missatges electrònics de tota mena que circulen per les xarxes telemàtiques com ara Internet?

Anomenem *Telèpoli* (ciutat global, ciutat a distància) a aquesta nova forma d'interacció social que s'ha anat desenvolupant a la fi del segle XX i que tendeix a estendre's per tot el planeta. No es tracta d'una simple societat de la informació ni de les comunicacions: som davant una transformació de més entitat. Aquesta nova forma social està modificant profundament els components bàsics de la vida social: la producció, el treball, el comerç, els diners, l'escriptura, la imatge corporal, la noció de territori i la memòria, per no esmentar la política, la ciència i la cultura. El que està canviant, sobretot, és l'estructura econòmica i social del planeta, amb el trencament dels límits territorials de les ciutats i dels Estats clàssics i la tendència a generar una nova forma d'organització global en la qual convé pensar, per molts motius, en termes de ciutat.

El nom *Telèpoli* marca d'alguna manera l'oposició entre les formes clàssiques d'organització social (famílies, ètnies, pobles, nacions, Estats, etc.), fonamentades en la territorialitat, el veïnatge i la proximitat entre els éssers humans, i la nova ciutat, en la qual les interrelacions humanes s'estableixen entre ciutadans situats a distància. La telèpoli és una ciutat desterritorialitzada, i la seva estructura bàsica és la xarxa d'individus (o la xarxa de col·lectivitats d'individus, recursivament iterades, fins a generar tota una organització social) amb què es vinculen punts geogràficament dispersos que, no obstant això, estan units per mitjà de la tecnologia. Aquesta nova ciutat se superposa als pobles, a les ciutats i a les metròpolis, sense destruir-los físicament. El futur de les formes clàssiques de convivència i de veïnatge entre els éssers

LA CLAU DE LA REVOLUCIÓ DOMÈSTICA ACTUAL ÉS LA PROFUNDA TRANSFORMACIÓ DELS ÀMBITS PRIVATS I DELS ÀMBITS PÚBLICS

it does possess a technological infrastructure based on artificial satellites, cabling and telecommunication towers, which are the real foundations of the new city. These new technologies (telecommunications, IT, audiovisuals, virtual reality, new materials, semiconductors, storage and distribution of information, simulation, etc.) are comparable to the classical industries which allowed the construction and growth of the metropolises: steel, oil, cement, glass, electrical cabling, cars, asphalt, etc.

The industrial revolution not only left its mark on the city and the country. It also reached the domestic realm. Suffice to mention running water, sewers, electric light, gas, electrical domestic appliances and waste collection services.

Although these manifestations of domestic progress are undeniable, it must be said that daily life was not profoundly changed by these advances, which characterized the presence of industrial civilization in the home. But Telepolis is radically transforming domestic life, by generating a form of open society based on telehomes.

By this we understand homes which, apart from being physically connected to their territorial, urban and cultural surroundings, have direct teleconnections with points of the planet situated hundreds and thousands of kilometres away.

They are the remote houses, which implement today's homes technologically. The advance of Telepolis is due to the introduction into our homes of a series of electronic connections which are our interfaces with the global city.

2. NEW DOMESTIC SPACES

Just as in today's cities we need windows, doors, paths and streets which allow us to see outside our homes, go outside them and move around the city, telehomes too will have to have doors and windows which allow us to connect our homes to Telepolis, observe it, walk along its streets and interact in them. The telephone, the television, the computer and even the money machine card can be thought of as so many other domestic doors and windows which connect us with any point on the planet rather than the room next door or the neighbour across the way. Sooner or later, the information highways will pass through homes, generating public spaces in private rooms. The key to the domestic revolution I am describing is the far-reaching transformation of the private realm and the public realm.

This is particularly plain in the case of the television, which is characterized by the invasion of private spaces by multiple representations of public life; but also by the growing presence of the games, entertainments, conversations and domestic activities in the agora of the new city, which is none other than the open television channels. Telepolis blurs the classical line between private and public and, at the same time, is tending to institute new forms of demarcation of the intimate, the private and the public.

The key to the present domestic revolution is the far-reaching transformation of the private realm and the public realm.

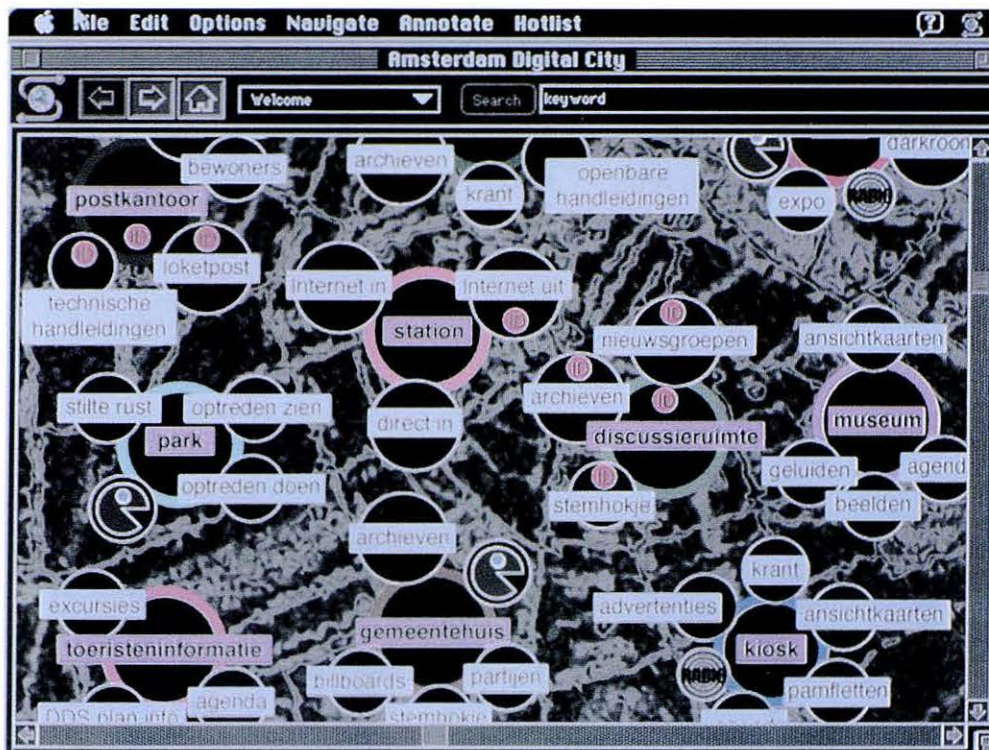
humans, però, depèn cada cop més de la seva millor o pitjor adequació a la nova forma d'organització social. La telèpoli no s'assenta sobre el terra, però sí que posseeix una infraestructura tecnològica basada en els satèl·lits artificials, en els cablatges i en les torres de telecomunicacions, que són els autèntics fonaments de la nova ciutat. Aquestes noves tecnologies (telecomunicacions, informàtica, audiovisuals, realitat virtual, nous materials, semiconductors, emmagatzematge i distribució de la informació, simulacions, etc.) són comparables a les indústries clàssiques que van permetre la construcció i el creixement de les metròpolis: l'acer, el petroli, el ciment, el vidre, les xarxes elèctriques, els automòbils, l'asfalt, etc.

La revolució industrial no solament va deixar la seva empremta a les ciutats i als camps. També va arribar als àmbits domèstics. N'hi ha prou amb recordar l'aigua corrent, el clavegueram, la llum elèctrica, el gas, els electrodomèstics i els serveis de recollida d'escombraries. Encara que aquestes manifestacions del progrés domèstic resultin irrenunciables, el que és cert és que la vida quotidiana no es va veure profundament modificada per aquests avenços, que caracteritzen la presència de la civilització industrial a les cases. La telèpoli, en canvi, està transformant radicalment la vida domèstica, en generar una forma de societat oberta basada en les telecases. Es tracta dels domicilis que, a més d'estar connectats físicament al seu entorn territorial, urbà i cultural, disposen de teleconnexions directes amb punts del planeta situats a centenars i a milers de quilòmetres de distància. Són les cases a distància, que implementen tecnològicament els habitatges actuals. L'avanç de la telèpoli és degut a la implantació a les nostres cases d'una sèrie de ginyes electrònics que ens connecten amb la ciutat global.

2. ELS NOUS ESPAIS DOMÈSTICS

De la mateixa manera que a les ciutats actuals necessitem finestres, portes, camins i carrers que ens permetin contemplar l'exterior de les nostres cases, sortir-ne i desplaçar-nos per la ciutat, les telecases també hauran de comptar amb portes i finestres que permetin connectar els habitatges a la telèpoli, contemplar-la, passejar pels seus carrers i interactuar-hi. El telèfon, la televisió, l'ordinador i fins i tot la tarja de diners electrònics poden ser pensats com portes i finestres domèstiques que ens connecten a qualsevol punt del planeta, i no amb l'habitació del costat o amb el veí del davant. Les anomenades autopistes de la informació passaran tard o d'hora per les cases, i generaran espais públics en les estances privades.

La clau de la revolució domèstica que estic comentant és la profunda transformació dels àmbits privats i dels àmbits públics. Tot això resulta particularment clar en el cas de la televisió, que es caracteritza per la invasió dels espais privats per múltiples representacions de la vida pública, però també per la presència creixent de jocs, entreteniments, converses i activitats domèstiques a l'àgora de la nova ciutat, que no és sinó la televisió amb els seus canals oberts. La telèpoli desdibuixa els límits clàssics entre el privat i el públic i, paral·lelament, tendeix a instituir noves formes de demarcació de la intimitat, del que és privat i del que és públic.

Amsterdam Digital City, 1994. (A.D. 11/12 1994)

3. THE HOME, ONCE AGAIN A UNIT OF PRODUCTION AND CONSUMERISM

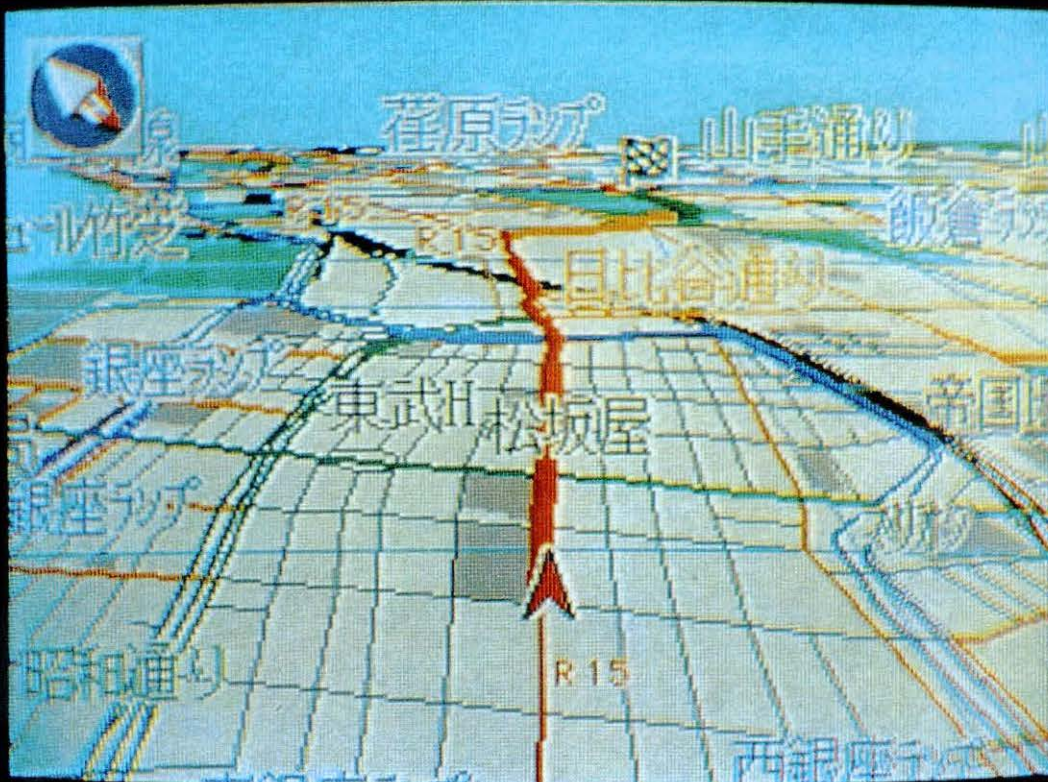
One of the most important aspects of future life in Telepolis is telework, which is done from the home with the use of computer and telecommunications technologies. This means a major transformation of the production structure, which calls for a brief commentary. Here, I will concentrate on the influence of telework on domestic spaces.

In today's cities, production activity and work are carried out in specific places, like offices and factories. In order to work, you have to travel to these places, with all the consequences this involves for the organization of the territory: ring roads, fast lanes, car parks, means of transport, shopping and administrative centres, etc. A great many of the problems of the metropolises come from having to move physically to work, shop or do paperwork. Telework and teleshopping bring with them a very different scheme. We are used to thinking that we have to go out onto the street to "try and earn our living", while houses are the place for rest and repose at the end of the working day. While in Telepolis there will still be activities which will require the physical presence of people, it is true that many economic sectors will be able to adapt to distance production and consumerism. The percentage of people who will work totally or partially from home will gradually increase in the coming decades. As a result, a large percentage of work will be done at home or in

3. LA CASA, UN ALTRE COP UNITAT DE PRODUCCIO I DE CONSUM

Un dels aspectes més rellevants de la futura vida a la telèpoli és el *teletreball*, que s'efectua des de les cases recorrent a tecnologies informàtiques i de telecomunicacions. Això implica una gran transformació de l'estructura productiva, que convé comentar breument. Aquí em centraré en la incidència del teletreball en els espais domèstics.

A les ciutats actuals, l'activitat productiva i laboral es porta a terme en recintes específics, com les oficines i les fàbriques. Per treballar cal que ens desplacem a aquests locals, amb totes les conseqüències que això implica en l'ordenació del territori: autovies de circumval·lació, carrers de circulació ràpida, aparcaments, mitjans de transport, centres comercials i administratius, etc. Bona part dels problemes que pateixen les metròpolis prové de la necessitat de desplaçar-nos físicament per treballar, comprar o fer gestions administratives. El teletreball i la telecompra impliquen un esquema molt diferent. Estem acostumats a pensar que cal sortir al carrer per "buscar-nos la vida", mentre que les cases són àmbits per al descans i el repòs després de la jornada laboral. Tot i que a la telèpoli hi continuarà havent activitats que requeriran la presència física de les persones, molts sectors econòmics es podran adaptar a una producció i un consum a distància. El percentatge de persones que faran totalment o parcialment la seva jornada laboral des dels seus domicilis anirà creixent durant les pròximes dècades.

Sistema de posicionament per satèl·lit (Nikkei Design, 7/95)
Satellite positioning system.

annexes. Worn out after a hard day's work at home, a large percentage of the population will probably then go out to the cities to rest and have fun. Houses will tend to be the work place and cities the place for relaxation. All of this means that productive domestic spaces will have to be designed meticulously; at the same time, cities will have to have spaces for walking and relaxing. As opposed to huge urban agglomerations (New York, Chicago, etc.), which concentrate commerce and administration in the centre and push factories and businesses to the outskirts, we can foresee the spreading of houses, California-style, together with greater attention to their surroundings, which will become a place for rest.

There have been periods and cultures in which houses were units of economic production. Today, we can foresee the appearance of domestic studios and workshops to replace the offices which characterized the industrial revolution.

The economic life of metropolises has been based on the existence of closed architectural places (offices, commerces, hangars, factories). The immediate future will be marked by the appearance of production, manufacture and distribution units which will not be located in closed physical spaces, but organized in networks spread across the territory.

The various nodes which maintain economic activity will cease to be agglomerations of people who have to go daily to the same place to become grid structures multiply connected among themselves by telematic links.

At the moment, only a minority of the population is doing telework, which does not occupy the whole working day. But it is foreseeable that the percentage of teleworkers will gradually increase. Banks, administration and scientific activity are sectors in which this new form of (distance) production is increasingly spreading.

Per tant, bona part del treball es farà a la casa o a locals annexos. Esgotats després d'una dura jornada laboral domèstica, és probable que un percentatge ampli de la població després surti a les ciutats per descansar i entretenir-se. Les cases tendiran a ser el lloc de treball, i les ciutats el lloc de distensió.

Tot plegat farà que el disseny dels espais domèstics productius hagi de ser altament acurat; paral·lelament, les ciutats hauran de disposar d'espais per al passeig i la relaxació.

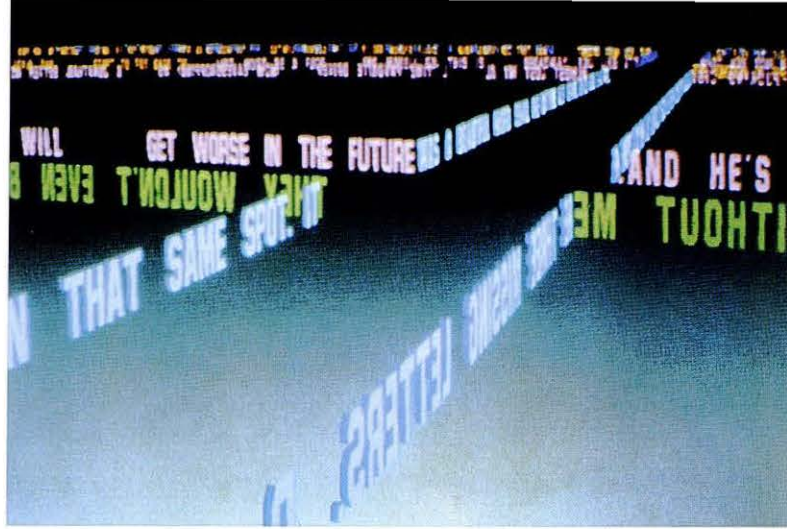
Davant les gran aglomeracions urbanes (Nova York, Chicago, etc.) que concentren el comerç i l'administració al centre i que empenyen les fàbriques i les empreses cap a l'extraradi, és previsible una disseminació dels habitatges, a la manera de Califòrnia, juntament amb una atenció més gran per l'entorn que envolta les llars, que esdevindrà un àmbit per al descans. Hi ha hagut èpoques i cultures en què les cases han estat unitats de producció econòmica. Actualment, és previsible l'aparició d'estudis i de tallers domèstics substituïts de les oficines que han caracteritzat la revolució industrial.

La vida econòmica de les metròpolis s'ha basat en l'existència de recintes arquitectònics tancats (oficines, comerços, hangars, fàbriques). El futur immediat es caracteritzarà per l'aparició d'unitats de producció, de manufactura i de distribució que no seran ubicades a espais físics tancats, sinó que s'organitzaran en forma d'una xarxa dispersa pel territori.

Els diversos nodes que mantenen l'activitat econòmica deixaran de ser aglomeracions de persones que han d'anar diàriament a un mateix local i esdevindran estructures reticulars connectades múltiplesment entre elles per mitjà d'enllaços telemàtics.

En el moment actual, només una minoria de la població practica el teletreball, i sovint això no cobreix la jornada laboral completa. No obstant això, és previsible que el percentatge de teletreballadors vagi augmentant progressivament.

Els bancs, l'administració i l'activitat científica són sectors on aquesta nova forma de producció (a distància) s'està difonent de manera creixent.

Jeffrey Shaw, *The legible city*, 1989 (A.D. 11/12 1994)

4. DOMESTIC COSMOPOLITANISM

All of these phenomena make for the appearance of a new form of cosmopolitanism right where it was least foreseeable: in the home. As opposed to enlightened conceptions of cosmopolitanism (Kant, for instance), according to which the state is the social form on the basis of which the cosmopolitan ideal can become reality, we are now looking at the internationalization of domestic life which generates habits and crossbred cultures in a great many citizens.

Both the television and telematic networks are a good example of this. Recent decades have seen the circulation in the home of representations of very diverse cultural and scattered geographical forms. This allows for a more complex, varied system of identification than has been usual in sedentary cultures.

Apart from watching the festivals and customs of their village or country, the citizens of Telepolis are daily confronted with many other cultural forms which, in other historical periods, had been considered distant and are now present in their own homes. Through its telematic and television rooms, the home is becoming an effective microcosm, because the citizens are confronted with multiple cultural forms. Going beyond their walls, homes are opening up to the world by means of new telecommunication technologies.

All of this is particularly important in the case of children, who have access to much more varied symbolic universes than they used to.

To sum up, Telepolis offers great challenges and brings with it major economic, cultural and social changes. The main thing is that all of these changes will be based in the home, which will become the motor and scenario for a great deal of social life, both public and private.¹

1. These ideas have been developed at greater length by the author in the works *Telópolis* (Barcelona, Destino, 1994) and *Cosmopolitas domésticos* (Barcelona, Colección Argumentos, Anagrama, 1995).

Javier Echevarría is doctor in Philosophy, Docteur d'État des Lettres et Sciences Humaines of the Sorbonne and graduate in Mathematical Sciences. Professor of Philosophy of Sciences at the University of the Basque Country in San Sebastian.

4. EL COSMOPOLITISME DOMESTIC

Tots aquests fenòmens fan possible l'aparició d'una nova forma de cosmopolitisme allà on era menys previsible: a les cases. Davant les concepcions il·lustrades del cosmopolitisme (per exemple, Kant), d'acord amb les quals l'Estat és la forma social a partir de la qual es pot fer realitat l'ideal cosmopolita, actualment contemplem una internacionalització de la vida domèstica que genera hàbits i cultures mestisses en bona part dels ciutadans.

Tant la televisió com les xarxes telemàtiques en són bons exemples. Durant les últimes dècades circulen per les cases representacions de formes culturals molt diverses, i geogràficament disperses. Això permet un sistema d'identificació més complex i variat del que ha estat l'habitual en les cultures sedentàries. A més de contemplar les festes i els costums del seu poble o país, els ciutadans de la telèpoli es veuen confrontats diàriament a moltes altres formes culturals que en altres èpoques històriques havien estat considerades llunyanes, i que avui són presents a les nostres cases.

Mitjançant les estances telemàtiques i televisives, la llar esdevé un microcosmos efectiu, perquè els ciutadans es veuen confrontats a formes culturals múltiples. Les cases s'obren al món i transcendeixen les seves parets per mitjà de les noves tecnologies de telecomunicació.

Tot plegat resulta particularment important en el cas dels nens, que tenen accés a universos simbòlics molt més variats que en el passat.

En resum, la telèpoli planteja grans reptes i implica importants transformacions econòmiques, culturals i socials. L'essencial és que tots aquests canvis tenen l'eix en les llars, que passen a ser el motor i l'escenari d'una bona part de la vida social, tant pública com privada.¹

1. Aquestes idees han estat desenvolupades més àmpliament per l'autor en les obres *Telópolis* (Barcelona: Destino, 1994) i *Cosmopolitas domésticos* (Barcelona: Anagrama, col·lecció "Argumentos", 1995).

Javier Echeverría és doctor en Filosofia, Docteur d'État des Lettres et Sciences Humaines per la Universitat de la Sorbona (París) i llicenciat en Ciències Matemàtiques. Catedràtic de Filosofia de la Ciència a la Universitat del País Basc.